

Arrest

**nr. 322 503 van 26 februari 2025
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoekster.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 februari 2023.

1.2. Op 23 januari 2024 werd verzoekster gehoord in de Engelse taal door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'). Haar advocaat was aanwezig.

1.3. Op 28 februari 2024 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die als volgt luidt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Braziliaans staatsburger, van Afro-Braziliaanse origine en afkomstig uit Paraipaba. Op 10-jarige leeftijd verbleef u, terwijl uw moeder aan het werk was, bij H., een vriend van uw moeder. U werd toen door H. verkracht. Een week later vertelde u aan uw moeder wat er gebeurd was. Uw moeder diende geen klacht in maar zorgde ervoor dat u daarna nooit meer bij H. was. Omdat uw moeder het als alleenstaande moeilijk had om u op te voeden, huwde zij u op uw 14e uit aan L. C.. Nadat u uw middelbare studies in Brazilië had beëindigd, ging u als prostitué op straat werken. U verhuisde naar Rio de Janeiro. Op 21 november 1999 beviel u van uw dochter E.. U had een gewelddadig huwelijk met L.C. en scheidde in 2006 van hem. Omdat L.C. u nadien, als hij u ergens tegenkwam, lastig viel en u sloeg, diende u in mei 2008 bij de politie klacht tegen hem in. Toen u later terugging naar de politie vertelde een politieagent u dat zij geen straatverbod tegen uw ex-man konden uitvoeren omdat zij u voor verdere informatie niet op het door u opgegeven adres konden terugvinden. U beschouwde dit als een leugen en voelde zich niet geholpen. Toen u 27 was, was u met uw toenmalige vriend op een strand aanwezig. Jullie hadden wat alcohol gedronken. Uw vriend rookte wiet. Drie politieagenten kwamen bij jullie. Ze zeiden tegen uw vriend dat hij kon weggaan. Hierna werd u door deze agenten verkracht. Uit angst diende u nooit klacht in tegen hen. U verhuisde naar uw moeder te Paraipaba. In 2015 huwde u met een man die de Nederlandse nationaliteit had. Omdat een andere vrouw met uw man datete, vocht u ergens in 2016 met haar op straat. Omstaanders verwittigden de politie waarop u en de vrouw door de politie werden meegenomen. Na een gesprek met de politie kon u beschikken. Nog hetzelfde jaar scheidde u van uw Nederlandse man. In september 2018 ging u omwille van een miskraam naar het ziekenhuis van Paraipaba. U kreeg in het ziekenhuis zware bloedingen. U werd voor verdere verzorging overgebracht naar het ziekenhuis van Fortaleza. Omdat u niet tevreden was over uw medische behandeling in het ziekenhuis van Paraipaba diende u klacht in bij de politie en bij de openbare aanklager van Paraipaba. Een week later ging uw moeder naar het ziekenhuis van Paraipaba en zag zij dat de arts tegen wie u een klacht had ingediend er nog steeds werkte. Rond december 2018 reisde u naar België. U verbleef ongeveer drie weken of een maand bij een cliënt waarvoor u sekswerk deed. Nadien keerde u terug naar Brazilië. Op 14 juli 2019 reisde u vanuit Brazilië naar Oekraïne om er uw toenmalige vriend te bezoeken. Op 16 augustus 2019 keerde u terug naar Brazilië. U verbleef bij uw moeder te Paraipaba. Rond 13 november 2019 nam u een vlucht vanuit Brazilië naar Portugal omdat uw Oekraïense vriend er asiel wou aanvragen. U vroeg een maand na uw aankomst ook asiel aan in Portugal. U trok uw asielaanvraag in Portugal op 7 januari 2020 in omdat uw Oekraïense vriend terugkeerde naar Oekraïne en u zich eenzaam voelde in Portugal. U reisde terug naar uw moeder in Brazilië. Op 23 februari 2020 reisde u opnieuw vanuit Brazilië naar Portugal. Zeven maanden later ging u naar Marcianise/Italië waar u een relatie kreeg met een zekere F. V.. F. gebruikte drugs en misbruikte u. U deed verschillende keren aangifte hiervan bij de Italiaanse autoriteiten. U kreeg samen met F. een kind, R.. Omdat F. een druggebruiker was en u geen familie en geen werk had in Italië besliste een rechter bij de jeugdrechtbank in Italië de voogdij over R. aan een oom van F. te geven. In december 2022 reisde u terug naar uw moeder in Brazilië. In Brazilië ontdekte u dat u zwanger was. Toen u van een dokter in Brazilië vernam dat u van een dochter zou bevallen, besloot u naar België te reizen omdat u uw dochter niet in Brazilië wou opvoeden. Op 26 februari 2023 reisde u vanuit Brazilië naar België waar u op 27 februari 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 26/06/2023 werd uw dochter R. B. (O.V. [...]) geboren.

Ter staving van uw identiteit en/of relaas legde u volgende documenten neer: uw paspoort uitgereikt op 9 februari 2018 en geldig tot 8 februari 2028, een kopie van uw identiteitskaart uitgereikt op 6 februari 2015, kopieën van een Italiaans laboresultaat d.d. 4 november 2022 en van een uitslag van een echografie/ultrasonografie d.d. 27 december 2022 waarmee u wilt aantonen dat u zwanger bent geweest, kopieën van attesten van Braziliaanse autoriteiten waarmee u wilt aantonen dat u in mei 2008 een klacht neerlegde tegen uw ex-man maar er geen straatverbod tegen hem werd uitgesproken, een kopie van een medisch attest d.d. 12 januari 2024 waarin uw littekens worden beschreven en waarmee u wilt aantonen dat u op uw 27 jaar door politieagenten in Brazilië verkracht werd, drie foto's waarop u in een ziekenhuis te zien bent en een Braziliaans document d.d. 11 september 2018 dat werd opgemaakt door een procureur waarmee u wilt aantonen dat u in een ziekenhuis in Paraipaba een slechte medische behandeling kreeg.

Bij de DVZ legde u bijkomend uw Italiaanse verblijfstitel die geldig is tot 28 oktober 2026 neer. Dit document werd echter niet in het administratieve dossier teruggevonden. Op 24 januari 2024 liet uw advocaat via e-mail weten dat u deze Italiaanse verblijfstitel verloren bent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Daar waar u verklaarde dat u zowel in Brazilië als in België naar psycholo(o)g(en) en/of en psychiaters ging/gaat (CGVS, p. 14) kan er vooreerst opgemerkt worden dat u, hoewel hiernaar gevraagd

(CGVS, p. 19), tot op heden geen attest(en) neerlegde waaruit enige psychische problemen kunnen blijken. Uit niets blijkt dan ook dat u niet in staat zou zijn uw asielaanvraag op een gedegen wijze uiteen te zetten of dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de asielaanvraagprocedure. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ d.d. 02/03/2023, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de asielaanvraagprocedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient erop gewezen worden te worden dat u in 2018 voor ongeveer een maand in België verbleef (CGVS, p. 6), u op 14 juli 2019 via Italië en Tsjechië naar Oekraïne reisde om op 15 augustus via Italië terug te keren naar Brazilië (CGVS, p. 3), u van november 2019 tot januari 2020 in Portugal verbleef (CGVS, p. 4) en u vanaf 23 februari 2020 tot december 2022 in Portugal en Frankrijk verbleef (CGVS, p. 4-5). Met uitzondering van een verzoek om internationale bescherming die u een maand na uw aankomst in Portugal op 13 december 2019 indiende omdat uw toenmalige vriend dit ook van plan was en die u op 7 januari 2020 opnieuw introk omdat u naar Brazilië wou terugkeren (CGVS, p. 4 + p. 6), diende u voor uw huidige verzoek in bovenstaande landen nooit een verzoek om internationale bescherming in. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/ of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden, hetgeen u, mede gezien u uw verzoek om internationale bescherming in Portugal terug introk, manifest niet heeft gedaan. Dergelijke houding en uw herhaalde terugkeer naar Brazilië, staan haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend omdat u in Brazilië ontdekte dat u zwanger was van een dochter en u haar niet in Brazilië wil opvoeden (CGVS, p. 6). U vreest immers dat zij in Brazilië als minderjarige zou moeten trouwen, zij geweld zou ondergaan en door pedofielen misbruikt zou worden (CGVS, p. 12). Er dient echter te worden opgemerkt dat het hier louter om een hypothetische vrees gaat die u baseerde op zaken die u zelf als kind meemaakte en er uit niets blijkt dat er een concreet risico bestaat dat dit effectief zal gebeuren. Het is immers niet omdat u in het verleden zelf zaken heeft meegemaakt dat uw dochter deze automatisch ook zal meemaken.

Daar waar u verklaarde dat u in Brazilië twee keren verkracht werd, namelijk door H., een vriend van uw moeder toen u 10 jaar was (CGVS, p. 15) en door drie politieagenten toen u 27 jaar was (CGVS, p. 13), dient er op gewezen te worden dat hoe laakbaar deze feiten ook zijn, zij zich -afgaand op uw geboortedatum - respectievelijk in 1993/1994 en 2010/2011 voordeden en zich te ver in het verleden situeren om nog deel uit te maken van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers, u bleef in Brazilië wonen, hervatte uw leven en reisde later -zoals eerder werd opgemerkt - verschillende keren naar Europa waarbij u telkens terugkeerde naar Brazilië (CGVS, p. 3-6).

Voorts heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u, voor de door u aangehaalde problemen - of bij een herhaling van dergelijke problemen - in geval van een terugkeer naar Brazilië, anno 2024 geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming van de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Vooreerst blijkt uit het geheel van de beschikbare landeninformatie in het dossier dat Brazilië een juridisch systeem kent voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat Braziliaanse burgers in het algemeen hiertoe toegang hebben. De bescherming die de nationale overheid biedt, moet doeltreffend zijn maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Commissaris-generaal betwist niet dat het Braziliaanse systeem voor overheidsbescherming pijnpunten kent, maar uit de voorliggende landeninformatie die melding maakt van politiegeweld blijkt evenwel niet dat er in Brazilië sprake is van een ernstig systematisch falen van of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn geweest of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke perspectieven worden geboden op het voorkomen en bestraffen van vervolging of ernstige schade. Het systeem voor overheidsbescherming in Brazilië is niet perfect, maar ook niet theoretisch. Er kan worden aangenomen dat

de Braziliaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden (Arrest RvV nr. 263.748 d.d. 16 november 2021). Het is bijgevolg aan u om aannemelijk te maken dat u alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in uw individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van u niet kan worden verwacht dat u zich tot de Braziliaanse overheden wendt om bescherming te vragen. U moet aantonen dat in uw individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van u kan worden verwacht dat u zich wendt tot de Braziliaanse overheid voor bescherming. Uit uw verklaringen blijkt echter dat noch u, noch uw moeder ooit klacht indienden tegen H. (CGVS, p. 15). Uw uitleg dat u dit niet deed omdat u tijdens de feiten nog een kind was en niet wist hoe alles in elkaar zat (CGVS, p. 15), volstaat niet. Immers, dat de feiten zich voordeden toen u 10 jaar was belet niet dat u op latere leeftijd een klacht kon indienen. Zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verjaringstermijn voor verkrachtingen van kinderen onder de 14 jaar pas 20 jaar nadat het slachtoffer meerderjarig is geworden, afloopt. Evenmin diende u klacht in tegen de drie politieagenten die u verkracht zouden hebben, naar eigen zeggen omdat u bang was om door hen vermoord te worden moest u dit gedaan hebben (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u deze verkrachting nooit aangaf bij de openbare aanklager (CGVS, p. 13) die volgens u instaat voor het vervolgen van de staat indien zij de rechten van burgers hebben geschonden (CGVS, p. 10), repliceerde u dat de politie via de openbare aanklager al uw persoonsgegevens zou te weten komen, u dan door hen vermoord zou worden en dat de politieagenten hun job niet zouden verliezen. Gevraagd waarop u deze uitspraken concreet baseerde, bleef u vaag. U verklaarde dat u de politie niet vertrouwt, dat er naar aanleiding van een klacht misschien een onderzoek zou geopend worden maar dat dit niets zou opleveren en u herhaalde dat u zou gedood worden, wat weinig concreet is (CGVS, p. 13). Het doel van een klacht is immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.

Voorts verklaarde u dat u in mei 2008 wel een klacht indiende tegen uw ex-man omdat deze u als hij u tegenkwam lastig viel en sloeg maar dat er niets met deze klacht gebeurde (CGVS, p. 8 + p. 17). Uit de door u neergelegde documenten (documenten 5 en 7) blijkt echter dat de politie wel degelijk uw klacht behandelde. Zo stelden zij een proces-verbaal op maar werden er geen beschermingsmaatregelen tegen uw belager genomen omdat het openbaar ministerie geen contact met u kon opnemen waardoor het dossier in april 2010 werd afgesloten (CGVS, p. 17). Dat de politie geen interesse tonen in een vrouw die in een getto woont en daarom loog dat zij na het indienen van uw klacht geen contact met u konden opnemen omdat zij u op het door u opgegeven adres niet konden vinden (CGVS, p. 18), is een uitspraak die u - mede gelet op de inhoud van de door u neergelegde documenten - niet in concreto kon aantonen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u anno 2024 nog een vrees zou hebben voor uw ex-man. Immers, het is reeds 10 jaar geleden is dat u uw ex-man nog zag (CGVS, p. 19) en reisde u bovendien gedurende deze jaren, zoals reeds eerder aangegeven, nog verschillende keren heen en terug naar Brazilië (CGVS, p. 3-6). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, hoewel huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem blijft en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Braziliaanse autoriteiten anno 2024 wel degelijk aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en dat daders van huiselijk geweld daadwerkelijk worden vervolgd.

Verder verklaarde u dat zwarte mensen uit de favela's omwille van discriminatoire redenen slechte medische behandelingen krijgen in Brazilië (CGVS, p. 10 + p. 12-13). Ter staving hiervan legde u uw klacht neer (document 4) die u bij de openbare aanklager van Paraipaba tegen een Braziliaanse arts indiende omdat u na hevige bloedingen ten gevolge van een miskraam in het ziekenhuis van Paraipaba in een coma was beland (CGVS, p. 10 + p. 14). Uit dit document -desondanks het enkel uw weergave van de feiten bevat-, uw verklaringen en de door u neergelegde foto's (eveneens document 4), blijkt echter dat u wel degelijk geholpen werd. Zo werd u omwille van hevige bloedingen vanuit het ziekenhuis van Paraipaba overgebracht naar het ziekenhuis van Fortaleza waar uw foetus en placenta operatief verwijderd werden, kreeg u er twee bloedtransfusies, voeding via een neussonde en werd u 11 dagen in het ziekenhuis opgenomen (CGVS, p. 10-11). Dat u enkel medisch geholpen werd omdat de dokter dacht dat u nog met een Nederlandse man getrouwd was waardoor hij bang was dat uw overlijden voor problemen zou zorgen (CGVS, p. 10), is voorts een loze bewering die niet kan overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, los van uw opnames in de ziekenhuizen van Paraipaba en Fortaleza, wel degelijk toegang had tot de medische gezondheidszorg in Brazilië. Zo ging u tijdens uw zwangerschap bij een arts die u zei dat u een dochter zou krijgen (CGVS, p. 12) en ging u in de periode tussen 2018 en 2020 wekelijks bij een psycholoog en één keer om de twee maanden bij een psychiater die u medicatie voorschreef (CGVS, p. 14). Waar er nog uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u van oordeel bent dat de arts tegen wie u bij de openbare aanklager klacht indiende niet gestraft werd –u zei in dit verband dat de arts een week na de feiten nog in het ziekenhuis van Paraiba werkte en uw klacht nog steeds onderzocht wordt (CGVS, p. 11)-, dient te worden opgemerkt dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Bovendien kunnen er verschillende oorzaken zijn – zoals een gebrek aan getuigen, de complexiteit van medische procedures of de moeilijkheid om te bewijzen dat een medische fout rechtsreeks heeft geleid tot schade- waarom de arts voor de door u opgeworpen medische fouten (nog) niet gesanctioneerd/vervolgd werd. Hieruit kan echter niet worden

afgeleid dat de openbare aanklager geen diepgaand onderzoek zou uitgevoerd hebben of dat hij zijn werk niet naar behoren zou hebben uitgevoerd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen moet dan ook geconcludeerd worden dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Brazilië uw middelbaar onderwijs afmaakte en toegang had tot de arbeidsmarkt. Niettegenstaande u beweerde dat u bij terugkeer in de prostitutie zou belanden omdat er te weinig werkmogelijkheden zijn (CGVS, p. 17), dient er opgemerkt te worden dat u in het verleden in Brazilië als bediende in een apotheek, in een elektrozaak en bij een bakker werkte (CGVS, p. 7), waardoor er niet kan ingezien worden waarom u er als prostitué zou moeten werken. Bovendien zou u bij een terugkeer naar Brazilië, net zoals in het verleden (CGVS, p. 3-5), bij uw moeder – die naast een uitkering van de staat door de kerk en vrienden ondersteund wordt (CGVS, p. 7-8)- in Paraipaba terecht kunnen. Zo stelde uw moeder u tijdens uw zwangerschap voor om terug bij haar te komen wonen en wou zij, eens uw dochter B. zou geboren zijn, voor haar zorgen (CGVS, p. 17). Daarenboven heeft u ook een dochter Emily die in Rio de Janeiro woont –waar er meer werkmogelijkheden zijn dat in Parapaiba (CGVS, p. 17)- maar vroeg u haar nooit of zij u bij een terugkeer naar Brazilië zou kunnen helpen (CGVS, p. 19). Nochtans heeft u nog steeds contact met haar en hielp zij u in het kader van uw huidige verzoek bij het overmaken van documenten (CGVS, p. 9 + p. 17-18). Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Brazilië nergens terecht zou kunnen of dat er in Brazilië voor u geen of onvoldoende mogelijkheden zouden zijn om een zelfstandig en menswaardig leven uit te bouwen. Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij een terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden gevisieerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt.

Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. Aan uw identiteit, het feit dat u in Italië over een verblijfstitel beschikte en het feit dat u in 2022 zwanger was, wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld. Het medische attest d.d. 12 januari 2024 toont aan dat u littekens heeft. Uit dit attest blijkt echter niet welke feitelijke omstandigheden deze littekens veroorzaakt hebben.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 57/6/2, 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de Vreemdelingenwet’) van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt vooreerst dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het specifiek profiel van verzoekster. Zij stelt dat zij als alleenstaande vrouw een kwetsbaar profiel heeft en van Afro-Braziliaanse origine is en dat deze gemeenschap wordt gediscrimineerd op alle sociale vlakken in Brazilië. Verzoekster betoogt dat racisme de gezondheid van zwarte mensen in Brazilië beïnvloed van geboorte tot hun dood en citeert en artikel gepubliceerd <https://agenciabrasil.ebc.com.br/en/geral/noticia/2023-10/racism-impactshealth-black-people-brazil-birth-death>. Verzoekster stelt verder dat haar ervaringen het racisme in de gezondheidssector in Brazilië in de gezondheidssector als Afro-Braziliaanse vrouw beaamen en citeert uit haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud en betoogt voorts dat ook de Minority Rights Group stelt dat ondanks de grote bevolkingsomvang de Afro-Brazilianen nog steeds geconfronteerd worden met grote achterstanden en geïnstitutionaliseerde discriminatie en dat de ernstige ongelijkheid waarmee Afro-Amerikanen te maken hebben, tot uiting komt op elk gebied van hun leven, van gezondheid en onderwijs tot werkgelegenheid en rijkdom. Zij citeert vervolgens een artikel op de website <https://minorityrights.org/communities/afro-brazilians/>. Voorts blijkt volgens verzoekster uit een artikel van de Global issue dat Afro-Braziliaanse vrouwen het meest onderdrukt en uitgebuit worden in Brazilië en citeert dit zoals gepubliceerd op Global Issues, <https://www.globalissues.org/news/2022/04/20/30641>. Verder stelt verzoekster dat uit een onderzoek blijkt dat vrouwen 75% van de slachtoffers zijn van fysiek en seksueel geweld in Brazilië, maar dat zwarte en bruine vrouwen nog meer getroffen worden en dat zij afhankelijk van de regio ook meer dan twee keer zoveel risico lopen om het slachtoffer te worden van een of andere vorm van geweld dan blanke vrouwen. Zij citeert ter staving uit een artikel beschikbaar op: <https://www1.folha.uol.com.br/internacional/en/brazil/2023/06/black-women-have-higher-risk-of-suffering-physical-and-sexual-violence-in-brazil.shtml>. Verzoekster voegt hieraan toe dat zij ook sinds haar kindertijd slachtoffer is geweest van verkrachting en aanrandingen en citeert uit het haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud.

Verder betoogt verzoekster dat de commissaris-generaal stelt dat zij hulp kan krijgen bij de Braziliaanse autoriteiten en het gerecht maar geen rekening houdt met de verklaringen van verzoekster nu zij heeft uiteengezet dat zij ook problemen heeft gekend met de politie omwille van de verkrachting en citeert haar verklaringen hierover tijdens het persoonlijk onderhoud. Zij merkt op dat Brazilië het op één na minst onpartijdige rechtssysteem ter wereld heeft en citeert een artikel op <https://www.leadersleague.com/en/news/brazil-has-the-second-least-impartial-criminal-justice-system-worldwide>. Zij stelt dat gelet op het voorgaande bezwaarlijk kan worden verwacht dat verzoekster effectieve bescherming en gerechtigheid zal genieten in haar thuisland en dat het verbazingwekkend is dat de commissaris-generaal verzoeksters kwetsbaar profiel minimaliseert. Verzoekster vindt het onbegrijpelijk hoe de commissaris-generaal kan stellen dat zij minstens niet in aanmerking zou komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster meent dat de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens het subsidiaire beschermingsstatuut heeft geweigerd en dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair, haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

2.2. Verzoekster voegt de bestreden beslissing en het bewijs pro deo bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Over de rechtspleging

De commissaris-generaal is niet verschenen en heeft zich ook niet laten vertegenwoordigen ter terechtzitting.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de commissaris-generaal ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Aanvullende nota

Verzoekster legt een aanvullende nota van 5 februari 2025 neer waarbij volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht:

1. Psychologisch attest dr. R.M.G.B. van 21 november 2019 (met vertaling);
2. Psychologisch verslag psycholoog J.V.M. van 30 april 2024.

5. Voorafgaand

5.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat

nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Verzoekster verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten en legt bij de indiening van haar beschermingsverzoek haar originele Braziliaanse paspoort en haar Braziliaanse identiteitskaart neer (AD, documenten, stukken 1 en 5). Verzoeksters identiteit en Braziliaanse nationaliteit worden niet betwist.

6.3. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd met betrekking tot verzoeksters eventuele procedurele noden: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Daar waar u verklaarde dat u zowel in Brazilië als in België naar psycholo(o)g(en) en/of en psychiaters ging/gaat (CGVS, p. 14) kan er vooreerst opgemerkt worden dat u, hoewel hiernaar gevraagd (CGVS, p. 19), tot op heden geen attest(en) neerlegde waaruit enige psychische problemen kunnen blijken. Uit niets blijkt dan ook dat u niet in staat zou zijn uw asielsrelaas op een gedegen wijze uiteen te zetten of dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan de asielpcedure. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ d.d. 02/03/2023, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* In het

verzoekschrift wordt deze beoordeling als dusdanig niet betwist. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij de DVZ aangaf geen bijzondere procedurele noden te hebben (Vragenlijst bijzondere procedurele noden) tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij in België goede psychologische en psychiatrische opvolging heeft en dat zij ook in haar land hulp zocht van een psycholoog en therapie en medicatie kreeg maar dat zij zich dit niet steeds financieel kon veroorloven. Verzoekster verklaarde ook dat zij nu medicatie krijgt om te slapen en een anti-depressivum, stabiel is en veel lacht en geen depressieve episodes of paniekreacties meer heeft (NPO, p. 14). Op het einde van het persoonlijk onderhoud werd aan verzoekster uitdrukkelijk gevraagd om de documenten van de dokter over de littekens waarover zij sprak of psycholoog/psychiater door te sturen (NPO, p. 19). Uit het administratief dossier blijkt dat zij een medisch attest van 12 januari 2024 overmaakte aan het CGVS waarin wordt geattesteerd dat zij littekens heeft ter hoogte van de hoofdhuid, de linker wenkbrauw en de bovenbenen (AD, documenten, stuk 9). Zij legde evenwel geen psychologische attesten neer bij het CGVS. Voorts blijkt uit de lezing van het persoonlijk onderhoud dat dit op normale wijze is verlopen, dat verzoekster op geen enkel ogenblik aangaf de dossierbehandelaar niet te begrijpen of het persoonlijk onderhoud te willen onderbreken of stopzetten en dat zij de gestelde vragen begreep en hier ook op kon antwoorden en dat haar ook werd uitgelegd dat zij om korte pauzes kon vragen en dat halverwege het persoonlijk onderhoud de voorziene pauze werd gehouden (NPO, p. 2, 12). Uit het voormelde medisch attest kan enkel blijken dat een aantal littekens zijn vastgesteld bij verzoekster. Het bevat geen andere informatie waaruit zou kunnen blijken dat haar vermogen om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de asielprocedure zou zijn aangetast in die mate dat steunmaatregelen vereist zouden zijn.

De commissaris-generaal heeft bijgevolg op goede gronden vastgesteld op basis van verzoeksters verklaringen en de stukken die toen voorlagen dat zij in staat was om op volwaardige, functionele wijze deel te nemen aan de asielprocedure en dat er in het kader van deze procedure redelijkerwijze kan van uitgegaan worden dat haar rechten gerespecteerd worden en zijn in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen. Ook de door verzoekster door middel van een aanvullende nota neergelegde documenten, met name het psychologisch attest van dr. R.M.G.B. van 21 november 2019 en het in het Engels opgestelde Clinical Report – Easy Life van 18 maart 2024 goedgekeurd door Clinical Supervisor and Clinical Psychologist J.V.M. op 30 april 2024, kunnen hier geen afbreuk aan doen. Uit de bijgebrachte vertaling van het eerstgenoemde document blijkt dat dit een brief is zonder briefhoofd, ondertekend door dr. R.M.G.B. met vermelding van een registratienummer op 21 november 2019, waarin wordt gesteld dat verzoekster sinds 5 jaar regelmatig in psychiatrische behandeling is en er sprake is van een ernstige depressieve episode met psychotische kenmerken en posttraumatische stressstoornis, dat zij goed reageert op de voorgeschreven medicatie en dat het aangewezen is dat zij voor onbepaalde duur psychologische en psychiatrische behandeling krijgt. Het tweede document bevat een samenvatting van verzoeksters problemen zoals, volgens het document, door haarzelf beschreven en zoals ze kunnen afgeleid worden uit het de initiële klinische discussie met EAP diensten en stelt dat een externe verwijzing naar lange termijn begeleiding werd aanbevolen en dat verzoekster hiermee instemde. Er wordt ook gesteld dat in afwachting van de verwijzing verzoekster de psychiater in het opvangcentrum zal contacteren om directe ondersteuning te krijgen.

Het eerste document dat is opgesteld in november 2019 heeft enkel betrekking op haar mentale toestand van 2014 tot en met 21 november 2019 en bevat, daargelaten de formele kenmerken van deze brief, met name het ontbreken van een officieel briefhoofd, handtekening of stempel, dus geen nuttige informatie met betrekking tot verzoeksters medische en psychologische toestand sinds haar aankomst in België in februari 2023. Uit het tweede document kan enkel worden afgeleid dat voor verzoekster een clinical report werd opgesteld door een 'clinician', dat werd goedgekeurd door een Clinical Supervisor and Clinical Psychologist verbonden aan Workplace Options en dat een verwijzing naar lange termijn begeleiding werd aanbevolen alsook dat verzoekster de psychiater van het opvangcentrum zou consulteren om onmiddellijke ondersteuning te ontvangen. Dit document dateert van 30 april 2024 en er liggen verder geen documenten neer waaruit zou kunnen blijken dat verzoekster momenteel de erin aanbevolen lange termijn begeleiding ontvangt of waarom dit acht maanden na datum nog steeds niet het geval is. Er ligt verder ook geen enkel document neer waaruit blijkt dat verzoekster de psycholoog van het opvangcentrum ondertussen heeft gecontacteerd.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat enkel met betrekking tot de periode tussen 2014 en 2019 een brief voorligt waarin wordt geattesteerd dat zij ernstige psychologische problemen had en dat verder geen documenten voorliggen waaruit blijkt dat zij actueel professionele begeleiding krijgt voor de psychologische traumas uit het verleden die volgens het clinical report van Workplace Options opnieuw worden opgewekt door de omstandigheden in het opvangcentrum waar zij verblijft. Deze documenten kunnen bijgevolg niet tot de conclusie leiden dat verzoekster op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud op 23 januari 2024 en gedurende de asielprocedure die een aanvang nam op 27 februari 2023 niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan deze procedure. De door verzoekster bij aanvullende nota neergelegde documenten kunnen bijgevolg geen ander licht werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing inzake de eventuele procedurele noden van verzoekster.

6.4. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij een zeer bewogen levensgeschiedenis achter de rug heeft, die in het feitenrelaas van de bestreden beslissing wordt samengevat en waarbij verzoekster geen opmerkingen maakt. Er kan worden aangenomen dat verzoekster, als alleenstaande moeder die zelf het slachtoffer is

geweest van seksueel misbruik in haar kindertijd en in het verleden als prostituee werkte in Brazilië een kwetsbaar profiel heeft. Deze vaststelling als dusdanig kan niet volstaan om voor verzoekster een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen of het bestaan van zwaarwegende gronden op grond waarvan kan worden aangenomen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet maar hiermee moet rekening worden gehouden bij de beoordeling van haar nood aan internationale bescherming.

6.5. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees dat haar in België geboren dochter in geval van terugkeer naar Brazilië als minderjarige zou moeten trouwen, zij geweld zou ondergaan en door pedofielen misbruikt worden. Daarnaast vreest verzoekster als zwarte vrouw uit de favela's discriminatie op het vlak van medische behandelingen.

6.5.1. Met betrekking tot verzoeksters vrees dat haar in België geboren dochter in Brazilië het slachtoffer zal worden van pedofilie, geweld, er als minderjarige zal moeten trouwen en dat zij daarom haar dochter niet wil opvoeden in Brazilië kan de bestreden beslissing worden bijgetreden waar wordt gesteld dat het louter om een hypothetische vrees gaat die zij baseerde op zaken die zij als kind meemaakte en dat er geen concreet risico bestaat dat dit ook daadwerkelijk zal gebeuren. Het is uiteraard niet omdat verzoekster zelf lang geleden dit heeft meegemaakt in Brazilië dat haar dochter hetzelfde zal moeten ondergaan of in dezelfde omstandigheden zal moeten opgroeien als verzoekster. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dienen concreet aannemelijk te worden gemaakt. Het uiten van een louter hypothetische vrees in hoofde van haar dochter voor een al even hypothetische behandeling in Brazilië volstaat daartoe geenszins, nu uit de landeninformatie niet kan blijken dat er in Brazilië sprake is van groepsvervolging van in het buitenland geboren kleine meisjes en/of hun moeders van Afrikaanse-Braziliaanse afkomst.

Verzoekster voert geen enkel verweer tegen de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat haar voor haar in België geboren dochter geuite vrees louter hypothetisch is en gebaseerd op zaken die zijzelf als kind meemaakte en uit niets blijkt dat er een concreet risico bestaat dat dit effectief zal gebeuren zodat deze onverkort overeind blijven.

6.5.2. Wat betreft de door verzoekster aangehaalde verkrachtingen door H., een vriend van haar moeder, toen zij tien jaar oud was en de verkrachtingen door drie politieagenten toen zij 27 jaar was, wordt in de bestreden beslissing enerzijds gemotiveerd dat deze feiten die zich in respectievelijk 1993/1994 en 2010/2011 voordeden en zich te ver in het verleden situeren om nog deel uit te maken van een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en anderzijds dat zij niet aannemelijk maakt dat zij voor deze problemen of bij een herhaling van deze problemen anno 2024 geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp en/of bescherming van de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook uit artikel 48/4 van deze wet, die beide vereisen dat de betrokken asielzoekster zich niet onder de bescherming van haar land van herkomst kan of wil stellen. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren "*indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade*".

Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming door de staat of partijen of organisaties die de staat vertegenwoordigen of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt dit in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekster toegang tot een dergelijke bescherming heeft. Doeltreffende bescherming doelt op het vermogen van het betrokken land van herkomst om daden van vervolging dan wel ernstige schade te voorkomen of te bestraffen (HvJ 20 januari 2021, C-255/19, O.A., punt 44). Niet vereist is dat de bescherming geboden door de Staat absoluut is, maar deze moet wel voldoen aan een aantal kwaliteitsvereisten om in overeenstemming te zijn met artikel 48/5 § 2 van de Vreemdelingenwet. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Uit de beschikbare landeninformatie in het administratief dossier (Amnesty International – Brazil 2022; US State Department – 2022 Country Reports on Human Rights Practices: Brazil; Freedom House – Freedom in the world 2023 – Brazil; Human Rights Watch – Brazil Events of 2022, CNJ Service: Prescription for sexual crimes against children has been expanded, August 2018) blijkt dat volgens de organisatie Freedom House

justitie in Brazilië als grotendeels onafhankelijk wordt beschouwd, maar is het justitieel apparaat overbelast en is in rurale gebieden sprake van intimidatie en andere externe invloeden. Ondanks deze tekortkomingen heeft de grondwet geresulteerd in een actieve justitie die vaak ten voordele van burgers ten aanzien van de staat oordeelt. Verder wordt het recht op een eerlijk proces over het algemeen gegarandeerd maar kampen rechtbanken op alle niveaus met een grote achterstand. Toegang tot de rechter varieert als gevolg van inkomensongelijkheid en de staat slaagt er niet altijd in juridische bijstand te voorzien voor personen en gevangenen die zich geen advocaat kunnen veroorloven.

Verder blijkt uit de rapporten van Human Rights Watch en het US Departement of State dat Brazilië beschikt over een wetgevend en beleidskader inzake geweld tegen vrouwen maar dat de tenuitvoerlegging van de Maria da Penha wet van 2006 achterop hinkt. Tussen januari 2020 en mei 2022 ontvingen rechtbanken bijna 600.000 aanvragen voor beschermende maatregelen, die er meestal toe strekken verdachten van geweld tegen vrouwen de verplichting opleggen om bij vrouwen uit de buurt te houden. Volgens de Nationale Justitieraad werden negen op de tien aanvragen gehonoreerd maar in 30% van de gevallen duurde het langer dan de periode van 48 uur voorzien in de wet. De politie 'hotline' ontving in 2021 bijna 620.000 klachten van huiselijk geweld en in 2021 waren meer dan een miljoen gevallen van huiselijk geweld en bijna 6.300 gevallen van femicide, hangende voor de rechtbanken in 2021. In september 2022 waren slechts 77 opvanghuizen voor slachtoffers van huiselijk geweld operationeel.

Hoewel het rechtssysteem in Brazilië overbelast is en kampt met een grote achterstand, blijkt evenwel dat het functioneert en dat ondanks pogingen tot beïnvloeding de onafhankelijkheid van rechtbanken in Brazilië in de praktijk niet aangetast is. Meer specifiek wat betreft huiselijk geweld zijn op wetgevend en beleidsvlak maatregelen genomen die zowel gericht zijn op het voorkomen van huiselijk geweld tegen vrouwen als het beschermen van vrouwen die slachtoffer zijn geworden van dergelijk geweld en worden door rechtbanken in Brazilië ook daadwerkelijk beschermingsmaatregelen opgelegd. Fysisch, psychologisch en seksueel geweld tegen vrouwen en verkrachting zijn strafbaar volgens de wet en femicide wordt gedefinieerd als moord op vrouwen omwille van hun gender, met inbegrip van maar niet uitsluitend, moorden die het culminatiepunt zijn van andere vormen van huiselijk geweld, discriminatie of minachting voor vrouwen. Hierop staan gevangenisstraffen van 12 tot 30 jaar. Verder bestaan er crisis hulplijnen of de mogelijkheid om online melding te maken van huiselijk geweld in vele deelstaten en heeft elk staatssecretariaat voor openbare veiligheid politiebureaus die uitsluitend toegewijd zijn aan misdrijven tegen vrouwen. Voorts is de verjaringstermijn voor verkrachting van minderjarigen twintig jaar nadat het slachtoffer meerderjarig is geworden (CNJ Service). Het door verzoekster geciteerde internetartikel over de jaarlijkse Rule of Law index van het World Justice Project vermeldt dat volgens deze Index Brazilië het tweede minst onpartijdige strafrechtssysteem heeft na Venezuela en dat het grootste probleem de segregacionistische beslissingen zijn, en dat in zaken van witteboorden-criminaliteit en misdrijven begaan door personen met lage inkomens de behandeling door de politie en de rechterlijke beslissingen verschillen.

Hoewel de uitvoering en handhaving van het wetgevend en beleidskader vaak te wensen overlaat en niet heeft verhinderd dat huiselijk of gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen zeer problematisch blijft in de Braziliaanse samenleving, kan op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht niet worden gesteld dat overheidsbescherming voor vrouwen tegen huiselijk of gender-gerelateerd geweld in Brazilië in alle gevallen onbestaande of ontoereikend is of dat de bestaande door de overheid geboden bescherming in alle gevallen als niet-doeltreffend of als ontoereikend moet worden beschouwd. Het is bijgevolg aan verzoekster om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in haar individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van haar niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Colombiaanse overheden zou wenden om bescherming te vragen.

In casu wordt hierover als volgt gemotiveerd met betrekking tot de door verzoekster aangehaalde verkrachtingen die plaatsvonden in 1993/1994 en 2010/2011: *“Uit uw verklaringen blijkt echter dat noch u, noch uw moeder ooit klacht indienden tegen H. (CGVS, p. 15). Uw uitleg dat u dit niet deed omdat u tijdens de feiten nog een kind was en niet wist hoe alles in elkaar zat (CGVS, p. 15), volstaat niet. Immers, dat de feiten zich voordeden toen u 10 jaar was belet niet dat u op latere leeftijd een klacht kon indienen. Zo blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de verjaringstermijn voor verkrachtingen van kinderen onder de 14 jaar pas 20 jaar nadat het slachtoffer meerderjarig is geworden, afloopt. Evenmin diende u klacht in tegen de drie politieagenten die u verkracht zouden hebben, naar eigen zeggen omdat u bang was om door hen vermoord te worden moest u dit gedaan hebben (CGVS, p. 13). Gevraagd waarom u deze verkrachting nooit aangaf bij de openbare aanklager (CGVS, p. 13) die volgens u instaat voor het vervolgen van de staat indien zij de rechten van burgers hebben geschonden (CGVS, p. 10), repliceerde u dat de politie via de openbare aanklager al uw persoonsgegevens zou te weten komen, u dan door hen vermoord zou worden en dat de politieagenten hun job niet zouden verliezen. Gevraagd waarop u deze uitspraken concreet baseerde, bleef u vaag. U verklaarde dat u de politie niet vertrouwt, dat er naar aanleiding van een klacht misschien een onderzoek zou geopend worden maar dat dit niets zou opleveren en u herhaalde dat u zou gedood worden, wat weinig concreet is (CGVS, p. 13). Het doel van een klacht is*

immers het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden.”

Verzoekster verklaarde dat noch met betrekking tot de verkrachtingen die zij als kind heeft ondergaan door haar moeder, noch door haarzelf met betrekking tot de aanranding door drie politieagenten toen zij 27 was een klacht werd ingediend bij de Braziliaanse autoriteiten. De Raad wil allerminst de ernst van deze feiten minimaliseren maar er kan niet anders dan vastgesteld worden dat verzoekster na deze aangehaalde feiten nog jaren in Brazilië woonde en dat zij noch haar moeder al die tijd een poging hebben ondernomen om een klacht in te dienen en de daders voor het gerecht te brengen, hoewel uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat dit mogelijk is. Door louter te stellen dat zij sinds haar kindertijd slachtoffer is geweest van verkrachting en aanranding en te citeren uit haar verklaringen zonder deze verder te duiden, weerlegt verzoekster niet dat met betrekking tot de voormelde verkrachtingen noch door haar moeder noch door haarzelf een klacht werd ingediend, dat zij op latere leeftijd een klacht kon indienen maar dit niet heeft gedaan en dat de autoriteiten niet kunnen optreden als ze niet op de hoogte worden gesteld van een misdrijf. In zoverre zij stelt dat zij ook problemen had met de politie omwille van de verkrachting en haar verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud citeert en stelt zij dat het niet mag verbazen dat zij geen vertrouwen heeft in de autoriteiten, kan evenwel niet blijken dat het in de praktijk onmogelijk zou zijn geweest om een klacht in te dienen tegen politieagenten wegens seksueel geweld en blijkt uit haar eigen verklaringen dat zij twee jaar voor deze gebeurtenis zij zelf al een klacht had ingediend tegen haar ex-man bij het openbaar ministerie, zoals hierna besproken. Dat verzoekster geen vertrouwen meer kon stellen in de politie na de aanranding in 2010 betekent niet dat het in haar individuele omstandigheden niet redelijk was te verwachten dat zij zich tot de Braziliaanse overheid en in het bijzonder het openbaar ministerie zou wenden om klacht in te dienen tegen haar aanranders.

Verder blijkt uit de door haar neergelegde document inzake de opvolging van een klacht bij de politie en haar verklaringen daarover dat zij in 2008 wel klacht neerlegde tegen haar ex-man omdat hij haar lastig viel als hij haar op straat tegenkwam, dat zij een straatverbod vroeg maar dat de politie het dossier afsloot in 2010 omdat zij hierover trachtten te communiceren over de klacht maar dat er niemand op het opgegeven adres verbleef (NPO, p. 8, 11, 18). Hierover wordt als volgt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Voorts verklaarde u dat u in mei 2008 wel een klacht indiende tegen uw ex-man omdat deze u als hij u tegenkwam lastig viel en sloeg maar dat er niets met deze klacht gebeurde (CGVS, p. 8 + p. 17). Uit de door u neergelegde documenten (documenten 5 en 7) blijkt echter dat de politie wel degelijk uw klacht behandelde. Zo stelden zij een proces-verbaal op maar werden er geen beschermingsmaatregelen tegen uw belager genomen omdat het openbaar ministerie geen contact met u kon opnemen waardoor het dossier in april 2010 werd afgesloten (CGVS, p. 17). Dat de politie geen interesse tonen in een vrouw die in een getto woont en daarom loog dat zij na het indienen van uw klacht geen contact met u konden opnemen omdat zij u op het door u opgegeven adres niet konden vinden (CGVS, p. 18), is een uitspraak die u - mede gelet op de inhoud van de door u neergelegde documenten - niet in concreto kon aantonen. Hierbij kan nog opgemerkt worden dat uit niets blijkt dat u anno 2024 nog een vrees zou hebben voor uw ex-man. Immers, het is reeds 10 jaar geleden is dat u uw ex-man nog zag (CGVS, p. 19) en reisde u bovendien gedurende deze jaren, zoals reeds eerder aangegeven, nog verschillende keren heen en terug naar Brazilië (CGVS, p. 3-6). Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat, hoewel huiselijk geweld nog steeds een belangrijk probleem blijft en hoewel er nog de nodige ruimte is voor verbetering, de Braziliaanse autoriteiten anno 2024 wel degelijk aandacht besteden aan het fenomeen van huiselijk geweld en dat daders van huiselijk geweld daadwerkelijk worden vervolgd.”* Verzoekster laat deze motieven in het verzoekschrift die correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, volkomen ongemoeid en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoekster nog een artikel aanhaalt waaruit blijkt dat 75% van de slachtoffers van seksueel geweld in Brazilië vrouwen zijn en dat zwarte vrouwen nog meer worden getroffen dan blanke vrouwen, kan slechts worden vastgesteld dat hieruit evenmin kan worden afgeleid dat zij in haar individuele omstandigheden geen daadwerkelijke toegang had tot overheidsbescherming in Brazilië tegen het seksueel geweld waarvan zij het slachtoffer was, noch dat zij hiervan verstoken zal zijn in geval van terugkeer.

Verzoekster slaagt er niet in om aan te tonen dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang had en in geval van terugkeer naar Brazilië geen toegang zal hebben tot doeltreffende overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet voor haar en haar dochter.

6.5.3. Verzoekster voert ook aan dat zij als Braziliaanse vrouw van Afrikaanse origine uit de favela's het slachtoffer was van discriminatie en daarom slechte medische behandelingen kreeg in Brazilië. Zij verklaart hierover dat zij *“naar het hospitaal [ging] voor een simpele bloeding, ik liep rond en was bewust en belandde in een coma en zij vermoorden mij bijna, ik overleefde enkel omdat toen zij mij, nadat ik de ganse morgen bloedde, mij ververst, en mijn geluk was dat de dokter mijn ex-man kende, en mijn ex-man was een Nederlander, dus ze zeiden ‘ze kan niet sterven omdat zij getrouwd is met een Nederlander, dit gaat ons anders problemen geven”* (NPO, p. 10). Verzoekster legt ter staving een klacht neer bij de openbare aanklager van Paraíba tegen een Braziliaanse arts en een aantal foto's van verzoekster in een ziekenhuis (AD, documenten, stuk 4). Uit de bespreking van dit document met verzoekster tijdens het persoonlijk

onderhoud blijkt dat zij onmiddellijk nadat zij het ziekenhuis verliet in 2018 aangifte deed van de feiten bij de politie en daarna naar het openbaar ministerie, dat zij eerst in het ziekenhuis van Paraipaba was en daarna werd overgebracht naar het ziekenhuis van Fortaleza en dat zij vijf jaar later via haar moeder vernam dat de zaak nog steeds in onderzoek was. Uit verzoeksters verklaringen en de door haar neergelegde documenten blijkt dat zij medische zorgen kreeg toegediend in twee ziekenhuizen en dat zij een klacht indiende tegen een arts bij het openbaar ministerie en dat deze arts een week na de feiten volgens haar moeder nog steeds in het ziekenhuis werkte (NPO, p. 11). Voorts werd hierboven reeds vastgesteld dat volgens de door haar neergelegde documenten verzoekster tussen 2014 en 2019 behandeld werd door een psychologe in Brazilië, maar dat zij er om financiële redenen niet steeds de voorgeschreven medicatie kon kopen. Uit dit alles kan niet blijken dat verzoekster het slachtoffer werd van discriminatie inzake toegang tot de gezondheidszorg in Brazilië omwille van haar afkomst, zoals zij beweert. Zij werd immers wel degelijk behandeld in het ziekenhuis en kon gedurende verschillende jaren beroep doen op een psycholoog. In de mate dat zij stelt het slachtoffer te zijn geweest van een medische fout en hiervoor klacht heeft ingediend bij het openbaar ministerie, kan uit het loutere feit dat de betrokken arts een week nadat zij uit het ziekenhuis ontslagen werd er nog werkte en dat het onderzoek door het openbaar ministerie nog steeds open zou zijn evenmin worden afgeleid dat er sprake is van discriminatie door de gerechtelijke instanties omwille van haar Braziliaans-Afrikaanse herkomst. Zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing kunnen meerdere redenen verklaren waarom de betrokken arts tot op heden niet veroordeeld is, waaronder de moeilijkheid om het verband aan te tonen tussen geleden schade en een medische fout. Er kan slechts worden vastgesteld dat geen indicaties voorliggen van bewuste nalatigheid vanwege het openbaar ministerie in Brazilië inzake de door verzoekster neergelegde klacht tegen de voormelde arts. In de bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Verder verklaarde u dat zwarte mensen uit de favela’s omwille van discriminatoire redenen slechte medische behandelingen krijgen in Brazilië (CGVS, p. 10 + p. 12-13). Ter staving hiervan legde u uw klacht neer (document 4) die u bij de openbare aanklager van Paraipaba tegen een Braziliaanse arts indiende omdat u na hevige bloedingen ten gevolge van een miskraam in het ziekenhuis van Paraipaba in een coma was beland (CGVS, p. 10 + p. 14). Uit dit document -desondanks het enkel uw weergave van de feiten bevat-, uw verklaringen en de door u neergelegde foto’s (eveneens document 4), blijkt echter dat u wel degelijk geholpen werd. Zo werd u omwille van hevige bloedingen vanuit het ziekenhuis van Paraipaba overgebracht naar het ziekenhuis van Fortaleza waar uw foetus en placenta operatief verwijderd werden, kreeg u er twee bloedtransfusies, voeding via een neussonde en werd u 11 dagen in het ziekenhuis opgenomen (CGVS, p. 10-11). Dat u enkel medisch geholpen werd omdat de dokter dacht dat u nog met een Nederlandse man getrouwd was waardoor hij bang was dat uw overlijden voor problemen zou zorgen (CGVS, p. 10), is voorts een loze bewering die niet kan overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, los van uw opnames in de ziekenhuizen van Paraipaba en Fortaleza, wel degelijk toegang had tot de medische gezondheidszorg in Brazilië. Zo ging u tijdens uw zwangerschap bij een arts die u zei dat u een dochter zou krijgen (CGVS, p. 12) en ging u in de periode tussen 2018 en 2020 wekelijks bij een psycholoog en één keer om de twee maanden bij een psychiater die u medicatie voorschreef (CGVS, p. 14). Waar er nog uit uw verklaringen opgemaakt kan worden dat u van oordeel bent dat de arts tegen wie u bij de openbare aanklager klacht indiende niet gestraft werd –u zei in dit verband dat de arts een week na de feiten nog in het ziekenhuis van Paraiba werkte en uw klacht nog steeds onderzocht wordt (CGVS, p. 11)-, dient te worden opgemerkt dat het optreden van de autoriteiten geen resultaatverbintenis inhoudt. Bovendien kunnen er verschillende oorzaken zijn – zoals een gebrek aan getuigen, de complexiteit van medische procedures of de moeilijkheid om te bewijzen dat een medische fout rechtsreeks heeft geleid tot schade- waarom de arts voor de door u opgeworpen medische fouten (nog) niet gesanctioneerd/vervolgd werd. Hieruit kan echter niet worden afgeleid dat de openbare aanklager geen diepgaand onderzoek zou uitgevoerd hebben of dat hij zijn werk niet naar behoren zou hebben uitgevoerd.”* Verzoekster slaagt er niet in deze pertinente motieven met betrekking tot de door haar aangevoerde problemen met de arts tegen wie zij klacht neerlegde te weerleggen. Door louter te citeren uit artikels die ingaan op de redenen waarom de zwarte bevolking in Brazilië meer aan gezondheidsrisico’s wordt blootgesteld als gevolg van achterstelling op de arbeidsmarkt, onderwijs en politieke participatie en haar verklaringen over de medische behandeling die zij kreeg, weerlegt zij geenszins de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Zo uit de door verzoekster geciteerde landeninformatie en de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde landenrapporten blijkt dat de zwarte bevolking in Brazilië en vrouwen van Braziliaans-Afrikaanse afkomst met institutionele discriminatie kunnen te maken krijgen op het vlak van tewerkstelling, onderwijs en gezondheidszorg, doet dit geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat zij als Braziliaanse vrouw van Afrikaanse oorsprong uit de favela’s wel degelijk toegang had tot gezondheidszorg en dat zij ook gebruik maakte van de mogelijkheid om een klacht in te dienen tegen de arts die haar heeft behandeld. In zoverre verzoekster citeert uit een artikel van de Minority Rights Group en Global Issue en wijst op de grote achterstand van de Brazilianen van Afrikaanse oorsprong en vooral vrouwen binnen deze groep die hierin beschreven wordt, dient te worden vastgesteld dat uit deze artikelen en de overige door de commissaris-generaal bijgebrachte landenrapporten blijkt dat er nog steeds grote ongelijkheid is tussen deze bevolkingsgroep en de blanke Brazilianen op het vlak van gezondheid, onderwijs, tewerkstelling en rijkdom en dat huidskleur een belangrijke impact heeft op de economische mogelijkheden en dat veel Brazilianen met Afrikaanse roots geen andere mogelijkheid hebben dan te wonen in de meest gevaarlijke delen van

steden en dat zwarte vrouwelijke huishoudsters gebukt gaan onder vooroordelen in de Braziliaanse samenleving maar ook dat er sprake is van enige vooruitgang, zoals het feit dat een groot deel van de 30 miljoen Brazilianen die uit de armoede zijn geraakt in het voorbije decennium tot de zwarte bevolking behoren en dat meer en meer Brazilianen van Afrikaanse afkomst rechtszaken aanspannen in gevallen van racisme.

In dit verband dient ook te worden vastgesteld dat verzoekster weliswaar in de prostitutie heeft gewerkt in Brazilië, maar ook als bediende in een apotheek, in een elektrozaak en bij een bakker (NPO, p. 7) zodat haar Braziliaans-Afrikaanse herkomst en verblijf in een favela niet heeft verhinderd dat zij ook op de reguliere arbeidsmarkt werk heeft gevonden en in haar levensonderhoud kon voorzien.

Er kan niet blijken dat verzoekster in het verleden met dermate ernstige discriminatie werd geconfronteerd dat dit met vervolging kan worden gelijkgesteld, noch kan uit de beschikbare landeninformatie blijken dat in Brazilië sprake is van systematische discriminatie van vrouwen van Braziliaans-Afrikaanse afkomst die kan gelijkgesteld worden met vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Tenslotte dient in navolging van de bestreden beslissing te worden vastgesteld dat verzoekster tussen 2018 en haar laatste vertrek uit Brazilië in februari 2023 verschillende keren over en weer reisde tussen Brazilië en België, Italië en Portugal en dat zij in dit laatste land op 13 december 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende maar dit op 7 januari 2020 opnieuw introk omdat zij naar Brazilië wou terugkeren. De vaststelling dat verzoekster in een periode van vijf jaar regelmatig Brazilië verliet en er telkens weer vrijwillig naar terugkeerde is moeilijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging in Brazilië en ondermijnt minstens de ernst van de door haar geuite vrees.

Verzoekster heeft zich niet op andere problemen of elementen dan diegene die hierboven zijn besproken, beroepen in het kader van haar beschermingsverzoek. Zij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat zij omwille van de door haar aangehaalde problemen voor of na haar vertrek uit Brazilië, vervolging riskeert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

7.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij geen gegronde vrees voor vervolging omwille aannemelijk maakt.

Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat zij louter omwille van haar profiel als Braziliaanse moeder van Afrikaanse afkomst in geval van terugkeer naar Brazilië een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet als gevolg van economische achterstelling. Uit haar verklaringen blijkt, zoals reeds aangehaald, dat zij in het verleden in staat was werk te vinden in reguliere arbeidsmarktsectoren in Brazilië maar ook dat zij steeds terecht kon bij haar moeder en dat zij ook een meerderjarige dochter heeft die in Rio de Janeiro woont (NPO, p. 3, 19, Verklaring DVZ, vraag 18). Verzoekster beschikt bijgevolg over voldoende zelfredzaamheid om voor haar levensonderhoud te voorzien en over een familiaal netwerk waar zij op terug kan vallen indien nodig, in geval van terugkeer naar Brazilië. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden gemotiveerd dat: *“Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Brazilië uw middelbaar onderwijs afmaakte en toegang had tot de arbeidsmarkt. Niettegenstaande u beweerde dat u bij terugkeer in de prostitutie zou belanden omdat er te weinig werkmogelijkheden zijn (CGVS, p. 17), dient er opgemerkt te worden dat u in het verleden in Brazilië als bediende in een apotheek, in een elektrozaak en bij een bakker werkte (CGVS, p. 7), waardoor er niet kan ingezien worden waarom u er als prostitué zou moeten werken. Bovendien zou u bij een terugkeer naar Brazilië, net zoals in het verleden (CGVS, p. 3-5), bij uw moeder – die naast een uitkering van de staat door de kerk en vrienden ondersteund wordt (CGVS, p. 7-8)- in Paraipaba terecht kunnen. Zo stelde uw moeder u tijdens uw zwangerschap voor om terug bij haar te komen wonen en wou zij, eens uw dochter B. zou geboren zijn, voor haar zorgen (CGVS, p. 17). Daarenboven heeft u ook een dochter Emily die in Rio de Janeiro woont –waar er meer werkmogelijkheden zijn dat in Parapaiba (CGVS, p. 17)- maar vroeg u haar nooit of zij u bij een terugkeer naar Brazilië zou kunnen helpen (CGVS, p. 19). Nochtans heeft u nog steeds contact met haar en hielp zij u in het kader van uw huidige verzoek bij het overmaken van documenten (CGVS, p. 9 + p. 17-18). Uit niets blijkt dan ook dat u bij terugkeer naar Brazilië nergens terecht zou kunnen of dat er in Brazilië voor u geen of onvoldoende mogelijkheden zouden zijn om*

een zelfstandig en menswaardig leven uit te bouwen. Bijgevolg kan er uit uw verklaringen geenszins opgemaakt worden dat u bij een terugkeer naar Brazilië levensomstandigheden zou kennen die gelijk gesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.” Verzoekster laat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig ongemoeid in het verzoekschrift en worden door de Raad overgenomen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Brazilië zou hebben gekend.

7.3. Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de Richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28). Enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, kan er toepassing worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt gemotiveerd: *“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat in Brazilië de afgelopen jaren op grote schaal mensenrechtenschendingen hebben plaatsgevonden. Onder het bewind van president Jair Bolsonaro (2019-2022) was er een duidelijke toename van politieel geweld en buitengerechtigde executies waar te nemen. Ook de inheemse bevolking en sociale leiders werden getroffen door het regime. Dit type geweld, waarbij burgers met een bepaald profiel worden geviséerd, heeft echter geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Op 1 januari werd de nieuwe president Luiz Inacio Lula da Silva ingezworen, die een breuk met het eerdere regime aankondigt. Voorts blijkt dat in Brazilië het geweld wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel, waarop de autoriteiten met disproportioneel geweld kunnen reageren. Het merendeel van de misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Brazilië is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in Brazilië sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Brazilië een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”*

Verzoekster, die deze motieven ongemoeid laat, brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat in Brazilië of hun regio van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden of van willekeurig geweld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict en willekeurig geweld in de Brazilië, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe

en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoeksters land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend vijftientig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. POLLET